

Beundrarbrev:
"Som att du vore
utskuren ur tiden"

**"De skriver
alldeles för
snälla saker"**

Porträtt / 13

Med starka spår av sin kristna tro förmedlar **Jonathan Johansson** ett allvar att dansa till. Steget in i elektronik musikvärld ledde rakt in till både kritikers och lyssnares hjärtan.

När Jonathan Johansson gav sig in bland syntar och elektroniska rytmer och lämnade kille-med-gitarrformatet kom mediernas bifall – och lyssnarnas. Varken hans kristna tro eller texternas allvar har stått i vägen.

Man kan lämna kommentarer på Jonathan Johanssons hemsida. Jag hittar inga om hans grammisnomineringar – tre stycken i år – men någon skriver att hans musik gör att man känner sig levande. Någon sätter igång arbetsdagen med hans låtar, för att orka, och avslutar med dem för att samla ihop sig. Någon skriver kort och anonymt: "Som att du vore utskuren ur tiden."

Stora ord. De kommer i mejl och brev också, säger Jonathan.

– Det betyder jättemycket, men de skriver alldeles för snälla saker och man vet ju att man gärna förstorar upp sakers betydelse. Fast samtidigt vet jag själv att musik har förändrat och burit mig. Så det är ju på riktigt, ändå.

Säger Jonathan Johansson, och möter min blick – annars ser han oftast åt sidan.

VI SITTER PÅ ett södercafé i Stockholm, han kom nyss, lite stressad fast han var i tid.

Hälsade hjärtligt, satte sig vid ett annat bord än jag lagt mitt block på, och hamnade precis framför ett stort livefoto på Ebba Gröns basist Fjodor, sinnebilden för rockmusik som uppror. För Jonathan, som har en pappa som är konstnär, var musiken varken någon revolt eller det han hade tänkt syssla med, den var mer mammans och syskonens arena.

– Orden lockade mig mer, jag funderade på journalistik eller författande och ett tag hade jag hade en plan att börja jobba med politik. Men det gick inte, så ... jag rättade in mig i ledet.

När han var tjugo skrev han klart en låt för första gången, köpte en gitarr för pengar som skulle ha använts till utlandsstudier och började arbeta med musiken.

Singeln *En hand i himlen* kom hösten 2008, ett spett i den mur som skiljer de flesta musiker från lyssnare, tyckare, radio och bransch. Albumet med samma namn gjorde resten av jobbet.

Det var resultatet av ett val, ett kliv ut ur det trygga. Mitt i inspelningsarbetet hittade Jonathan en synt, och med den som utgångspunkt började han om, gjorde ett stort hopp, från poptrubadurformat in i electronica och klubbmusik.

– Det var otroligt förlösande, och det blev bra för att vi inte kunde den här genren. Vi bara lekte. Andra som gör sådan här musik

programmerar datorer, vi spelar allting.

Och när man inte vet riktigt vad man gör slutar man härmas.

Har du härnats tidigare?

– Ja, den första plattan, Ok, ge mig timmarna, låter som en exakt korsning av Tomas Andersson Wij och Håkan Hellström, det är bara att erkänna.

Parhåsten Johan Eckeborn fick en större roll i och med omorienteringen, det var han som spelade på den där synten som Jonathan hittade.

– Han är det musikaliska fundamentet. Jag skriver låtarna men han bygger upp världen.

På *Klagomuren*, som kom i oktober, är den världen lite hårdare och större än på föregångaren. Albumet är ovanligt sammanhållet, låtarna vävs samman och växer av varandra i en filmisk helhet som börjar med två minuters inzoomning där en slinga på nästan-kyrkorgel upprepas, långsamt och lite krävande. När Jonathans röst – lika ljus när han sjunger som djup när han talar – till slut bryter *Klagomurens* intro är allt på liv och död. Det handlar om sorgen man måste bära, om att härma dem som orkar och att gå en meter för någon annan.

I SINA TEXTER känner Jonathan efter i relationer, sjunger om murarna runt ett stängt Europa, tittar kritiskt på andlig kicksökarrattityd och ber om den ömhet vi är värda. "Utskuren ur tiden"? Mitt i den, i alla fall, 31 år gammal och med ett allvar som nästan borde gjort att han avfärdats som pretentiös.

– Jag tror att musiken landar som ett förlåtande filter, den bär texterna till en plats där de funkade, kommenterar Jonathan.

Mer än så: det är som att det finns ett behov. Musiktidningen Gaffa gjorde tummen upp och gav sig ut på existentiella

Jonathan Johansson

Aktuell med albumet *Klagomuren* och med turné – under resten av våren spelar han bland annat i Uppsala 30 mars och i Hässleholm 31 maj, och sedan på sommarens festivaler. **Bor:** i Stockholm - flyttade från hemstaden Malmö 2000, har bott i Uppsala två år och i Stockholm resten – och arbetar förutom med musik ibland på ett natthärbärke. **Familj:** "Familj? Ja. Flickvän? Ja." **Motto:** "Vem har det egentligen? Jag tror folk ljuger när de säger att de har ett motto."

djup: "att lyssna på *Klagomuren* är som att surfa över mörka vågor med stjärnhimlen ständigt i blicken". Dagens Nyheter recenserade skrev om "samtidspsalmer" och en musik "på väg ut i världsalltet med bibliska förtecken".

KANSKE HÖRS DE nivåerna lite bättre för att många vet om Jonathans tro. Runt förra albumet var det mycket prat om den – för mycket, tycker han nu, han är ju inte teolog utan musiker. Och Jonathan Johansson hör inte hemma i någon genre av typen "kristen pop", men spåren av hans kristna tro är starka och tydliga i låtarna, de finns i språk och teman. Och frågorna har varit nyfikna, inte avfärdande.

– Jag tror det var dags. Vi hade nått något slags paradigmskifte i min generation, vi är postmoderna på riktigt och vet att det inte funkade att racka ner på folk för att de har en annan syn, sexualitet, hudfärg eller religion.

Det tycker han är bra, men inte oproblematiskt. Den som ser saker också ur andras synvinklar verkar få svårare att själv stå för starka åsikter. Kanske syns det dilemma tydligare för den som har ett arv av mer entydiga perspektiv: Jonathans morfar var fribaptistisk pastor, han växte själv upp i en EFK-församling och är fortfarande medlem.

VI SES strax innan grammisgalan. Han låter ganska säker på sin sak när han säger att han inte kommer att få något pris. (Vilket han inte heller fick.)

– Men när nomineringarna kom blev jag uppriktigt glad. Att få ringa till mamma och pappa och berätta, det var skönt, säger han.

Just då spelas Ebba Gröns "Mamma, pappa, barn" i caféhögtalarna, och påminner om bilden på väggen, med den där svettiga basisten med sina spända halssenor. Jonathan Johansson må vara mer art school där Ebba Grön var punkattityd och garageband: integritet och ovilja till förställning har de gemensamt. Jonathan har suttit i några tevesoffor och verkligen sett ut att vilja vara någon annanstans. Han vet det. Han skrattar lite när han säger att han sett filmer av sig själv på scen.

– Jag ser fruktansvärt dryg ut. Skyldig! Men jag är så koncentrerad, jag ska ju både komma ihåg texten och spela rätt på gitarren. Det finns de som är födda att stå på en scen och bara vara stjärna. Jag är inte det, jag får verkligen anstränga mig.

Och så är det ju allvar, om än ett allvar att dansa till.

DAVID BERJLUND / text
LINNEA LINDMARK / foto

